

[Udenrigsministeren.]

på dette område. Der måtte noget særligt til, og dette særlige fandt regeringen var dette, at vi ville vise den vægt, vi lagde på forsvaret af dette område, ved at forøge det danske kommando. Derefter, når vi havde fået tilslutning dertil, kunne vi tage spørgsmålet op på det politiske plan, idet man efter regeringens opfattelse, når vi selv på et område, hvor vi er den stat, der har den største interesse, har gjort vor indsats, står uendelig meget stærkere med hensyn til at få den politiske tilslutning til, at de yderste militære hensyn må træde i baggrunden.

Der er en ting, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft glemte, tror jeg, i hele sin skildring, og det var, at vi kunne ikke komme tidligere til Danmarks demokratiske partier om denne sag, end vi gjorde det, fordi vi slet ikke kunne træffe nogen beslutning om at sende de 2 500 mand yderligere derved, før vi havde fået et tilsagn om, at de kunne anbringes nord for Kielerkanalen i Rendsborg, og dette tilsagn fik vi først den 2. januar 1953.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Jeg forstår, at den højtærede udenrigsminister er enig med mig om, at jeg har ret i, at forhandlingerne om hele denne sag først kom op på det politiske plan, efter at socialdemokratiets henstilling var rettet til regeringen, og at den, indtil denne henstilling var rettet, kun var ført på det, jeg vil kalde NATO- og det militære plan.

Derefter kan den højtærede udenrigsminister ikke modsige mig, når jeg fortsat hævder, at der intet havde været i vejen for, at regeringen — ja, efter min mening havde det været dens pligt, men lad mig ikke bruge stærke ord nu, da vi er så sent på aftenen og regeringen har valgt at indtage den stilling, den har, og den højtærede udenrigsminister kan ikke modsige mig, når jeg hævder, at det havde været klogere — havde drøftet med de parlamentariske partier den situation, der opstod, da Norge havde trukket sine tropper tilbage, og drøftet, hvad Danmark egentlig skulle gøre, fremfor at indlade sig i forhandlinger og vække forventninger i NATO-organisationen om, at der i dette land var

parlamentarisk flertal for, at vi uden videre skulle sende danske soldater til Slesvig-Holsten i det øjeblik, nordmændene blev trukket hjem. Det kan ikke hjælpe, at man ryster på hovedet, det er det, sagen drejer sig om.

Når den højtærede forsvarsminister vil forsvare sine egne letsindige udtalelser om, at der var blevet spillet hasard, så gør han det ved at forklare, at udtalelsen blev fremsat på grund af, at den socialdemokratiske presse havde kommenteret nogle udtalelser, jeg havde fremsat, og på det grundlag havde angrebet regeringen. Ja, men det er igen regeringens skyld, at vi er kommet i den situation — det er igen regeringens skyld, at vi er kommet i den situation! En mindretalsregering bør ikke overfor internationale organisationer stille i udsigt de løsninger, den nuværende regering har stillet i udsigt vedrørende Slesvig-Holsten, uden at have kontakten de øvrige demokratiske politiske partier og skaffet sig parlamentarisk rygdækning derfor. Regeringen har gjort det alligevel. Det er forklaringen på, at vi står i den situation, vi står i i øjeblikket, og har haft denne, jeg indrømmer ud fra et nationalt synspunkt ikke særlig gavnlige debat, men som vi måtte have efter de beskyldninger, der er fremsat mod mit parti.

Mit spørgsmål er: Er den henstilling, vi har rettet til regeringen om at anmode den norske regering om at overveje, om ikke det norske troppekontingent kunne forblive i Slesvig-Holsten, til forhandlingerne med NATO var videreført, sendt videre, eller er den det ikke?

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg synes ærlig talt, at den højtærede forsvarsminister har svaret på dette spørgsmål. Vi har ved gentagne lejligheder gennem hele denne periode dels på de rejser, den højtærede forsvarsminister har omtalt, dels når jeg har haft lejlighed til at møde den norske udenrigsminister, og ved en lejlighed, hvor jeg har mødt både den norske udenrigsminister og den norske statsminister, rettet denne henstilling til dem, og vi har fået det klare og tydelige svar fra dem, at de havde den militære tilslutning til at trække tropperne tilbage, og at det var en nødvendighed af hensyn til opbygningen af det norske forsvar.